

38. Barokk óta tanít Bóta

Az ELTE Régi Magyar Irodalomtörténeti Tanszékén szóba került, hogy közelgő nyugdíjazása alkalmából Bóta Lászlót fel kellene terjeszteni a Felsőoktatási Érdemjelvény kiüntetésére.

Rám rótták feladatul, fogalmazzam meg tömören az indoklás fő érvét: Bóta tanár úr a tanszék mai munkatársai közül a legrégebben tanítja a régi magyar irodalmat.

– Örömmel megteszem – válaszoltam –, de én tömören csak „versben” tudok rögtönözni; ám amit hevenyészek, vajon belekerülhet-e egy ilyen komoly javaslatba?

– Siess csak, írd csak, amit gondolsz –, sürget a végrehajtással megbízott Szabó B. István, aki már rég kitöltötte a papírokat, csak az indoklásra vár.

Ezt mondtam s írtam, s ez került bele a hivatalos indoklásba is:

Reneszánsz és barokk óta
Régi magyart tanít Bóta.

39. Tolnai és Pázmány

Ha belejött a mesélésbe, Tolnai Gábornak mindenkiről volt egy személyes története. Úgy érte, hogy Janus Pannoniusról vagy Zsámboky Jánosról is. Janusszal egy padovai trattoriában találkozott, Sambucust egy velencei antikváriumban látta.

Pázmánnyal legutóbb a Rottenbiller utcában futott össze. A suhogó reverendájú bíboros sietve befordult a Keleti pályaudvar felé, s ezúttal csak ennyit mondhatott neki:

– Ne haragudj, Gábor, rohanok a konklávéra, ha visszajövök, majd felhívlak, s akkor beszélgetünk.

40. Tarnai a Tolnai-tanszéken

Tarnai Andor az egyik legnagyobb tudású, és a bizonyára legszercényebb magyar irodalomtudós már ötödik éve a volt Tolnai-tanszéket vezeti.

A bölcsészkar lift előtt ráköszön rég nem látott ismerőse:

– Bandi, Te itt? Hogyhogy nem a Méncsi úton?

– Itt dolgozom.

– Hol?

– A Tolnai-tanszéken.

41. Robinson és Boldizsár

Szauder József tanársegédjeként Szegeden egyszer testes, bőrkabátos levelezőhallgató funkcionáriust kellett vizsgáztatnom világirodalomból.

– Lehetetlen, hogy egyetlen XVIII. századi regény sem jut eszébe. Egyet biztosan olvasott még gyermekkorában. Magányos hajótörött, lakatlan szigeten...